

▶ ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

Серед тих, кому за сорок, у районі Мало знайдеться, що не знають Анисії Порфирівни Кравець (на фото) – лікаря-гінеколога від Бога, людини широї душі і невтомної трудівниці. Той, хто причастився її сердечності і благословився її професіоналізмом, повік не забуде цієї славної жінки...

У подружжя Новаків із Клеваян доньки Анисія та Надійка були як двійнята, хоча вікова різниця між ними сягала двох років. Купаючись у батьківському дивосвіті, у душевному прихистку одна одної, сестри виростили кмітливими і розумними. Велика Вітчизняна війна украла в них чотири роки дитинства, а після страхіть і горя дівчаткам так і не довелося більше зануритися у чарівний світ дитячої казки.

МІСІЯ ПАНІ АНІСІЇ

Навпаки – у післявоєнному розбраті довелось надолжувати втрачене. І хоч бідно жилося, але в рідній оселі цього не помічали, бо дуже дівчатка хотіли бути «докторками».

У 1950 році сестри стали студентками Івано-Франківського медичного інституту. Уже там професор оперативної хірургії Нікольська, спостерігаючи, як працює студентка Анисія Новак, напророкувала вихованці долю хірурга.

Ректор інституту не хотів їх розлучати, тож у 1956 році сестри прибули на роботу в Острозецьку райлікарню. Зустрів їх головний лікар Юрій Михайлович Голубінка. Він благословив Надію на педіатрію, бо місцевий фахівець перебрався у Луцьк. А ось Анисія рік працювала у Малині, де відділення лікарні знаходилося в окремих приміщеннях, а вже з квітня наступного року - в Острозецькій райлікарні, збудованій на базі колишньої конюшні графа Ледухівського. Із легкої руки Юрія Михайловича Анисія обрала спеціальність акушера-гінеколога. Спочатку разом із ним оперувала, а згодом і сама успішно справлялася. Скільки операцій провела за півстолітню практику – не злічити. Сама лікарка їх не рахувала, бо вважала, що головне здоров'я людини, а не суха статистика. Про фахову мудрість і звитягу гінеколога з Острозця свідчить те, що у ХХ столітті у цьому провінційному селі у неї переймали досвід колеги з Москви, Ташкента та інших міст колишнього СРСР.

Власне, Анисія Порфирівна нині одна із найдосвідченіших фахівців у царині гінекології. Навіть у поважному віці із проникливим розумом і світлою душею ця жінка стоїть на варті здоров'я славного жіноцтва, водночас піклуючись і про майбутнє України. За службовими турботами подекуди напливають хмарки гірких споминів і найтрагічніший із них – про смерть сестри Надії Порфирівни, яка осиротила родину і весь білий світ більш як тридцять літ тому.

Анисія Порфирівна п'ять років перебувала на заслуженому відпочинку. Однак п'ять років тому головний лікар району Ярослав Данильчук відкликав її із пенсійного затишшя у коловорот лікарських справ. І вона знову занурилася у світ фахових головоломок. У колективі лікарні вітали таке рішення. Додає їй сил і наснаги родина: чоловік В'ячеслав Миколайович – колишній лікар-рентгенолог, доньки Алла і Лариса, внучки – дві Оксани і Лариса. Донька Алла – лікар-невропатолог у Кременці на Тернопіллі, а дочка Лариса – начмед міської лікарні у Житомирі. Внучка Лариса працює лікарем у Житомирі, а дві Оксани – студенти Івано-Франківського медінституту. Не дивно, що у родині панує дух Гіппократа, який об'єднує усіх заради здоров'я співвітчизників. Нехай же Бог з небес посилає сили і наснагу самій Анисії Порфирівні та береже її рідню. На їх долю випала надзвичайна місія – рятувати людей від недуг. Нехай таланити їм у цьому...

Віталій ТАРАСЮК.